

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1858 de I
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamente:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru o dată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamente și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Să luăm aminte

O vraje nefastă, un duh rău ne poartă de câțiva ani prin toate nenorocirile, ne înclășează în lupte de exterminare reciprocă, ne face orbi față de adevăratele interese ale neamului și față de dușmanii din afară ce stau la pândă. Stă să se dărâme casa părintească peste noi, iar noi în loc să punem cu toții umărul s'o sprijinim, stăm unul cu mâna în beregata celuilalt, înăbușiți de-o ură absurdă, prostească, criminală.

La toate popoarele, în toate societățile omenești, există anumite deosebiri de păreri între inși, există anumite nedeșăvârșiri morale la unii și la alții — căci nu există om desăvârșit — dar nu merg cu discuțiile până la ucidere reciprocă, iar în fața idealurilor, problemelor, nevoilor mari și generale deosebiri ale acestora trec pe planul al doilea și toți fac front comun pentru învingerea greutăților.

Ce blestem ne pade de nu mai putem regăsi simțul pentru unitate, dragostea de totalitatea neamului, spiritul de solidaritate națională peste grupări și peste generații?

De nu ne vom trezi din această rătăcire, nu mai putem avea nici o nădejde în viitorul neamului. Va trebui, ca o contrabalansare a spiritului sectar în care ne-am obișnuit să gândim și să respirăm până acum, să cultivăm dragostea de întreg, de unitate. Va trebui să vorbim transfigurați de neam, de unitate, de patrie, și nu de cutare sau de cutare grupare. Va trebui să cântăm solidaritatea și hotărârea noastră de luptă în fața dușmanilor din afară ai neamului, și nu pornirile de răsbunare împotriva celor ce nu fac parte din gruparea noastră. Nu de răfuelele și de deosebiri între «noi» și «voi» va trebui să ne împătimim sufletele de aci înainte, atribuindu-ne «nouă» în formă absolută toate perfecțiunile, iar «vouă» tot în formă absolută toate păcatele, ci de destinul neamului întreg primejduit de dușmanii din afară.

Tineretul nostru va trebui crescut în dragostea transfigurată pentru orice român, indiferent din ce clasă, grupare sau generație face parte. Mai presus de toate stă entitatea de român. Micile păcate, ideologia de care e dominat unul sau altul, sunt lucruri trecătoare și pot fi înlăturate dela fiecare nu prin ură, ci prin iubire.

Dogma supremă a naționalismului salvator este unitatea, solidaritatea, iubirea între toți fiii neamului. Deaceia adevăratul naționalism nu se poate sprijini decât pe adevăratul creștinism.

În opera aceasta de înfrățire, de închegare în adevărata stare de națiune preoțimea are un rol covârșitor. Ea are misiunea de-a împăciui pe frații învrăbiți, de-a micșora diferențele între ei, de-a-i face să-și tempereze urile și nu de-a-i întărâta pe

unii împotriva altora, cum a fost deoseori cazul până acum.

Să luăm aminte! Mai curând sau mai târziu vom întrezări sfârșitul războiului. Dacă vrem ca Țara noastră să nu fie definitivată la conferința de pace în forma desfigurată de acum, va trebui să înfruntăm fulgerător înaintea de acel sfârșit anumite stări de fapt. Căci după încheierea ostilităților nu va trimite nici o Țară depărtată oști să rectifice hotare cari ne-ar fi defavorabile. Cum vom fi atunci, așa vom rămânea. Să nu dea Dumnezeu să continue la noi convulsunile interne ca cele din zilele trecute. Dușmanii dela hotare vor folosi acele stări tulburi și vor da năvală creind ei anumite stări de fapt pe cari nimeni nu le va mai rectifica.

Suntem dator, sub blestemul înfricoșat al tuturor generațiilor cari vor urma, să începem de pe acum să înighebăm acea unitate de simțiri.

acea înălțare și concentrare de suflet orientată într-o singură direcție — în direcția hotarelor —, cum n'a avut-o neamul nostru decât în timpul marelui războiu și în special în 1918.

Numai așa vom putea scăpa din cleștele strămtorărilor deacum și de semnele îngrijorătoare ale unor evenimente strămtorări și mai mari.

Prin unitate și prin înălțare de suflet toate greutățile le putem birui, fie ele cât de mari. În căldura acestei unități și înălțări de suflet să oferim ambianța favorabilă pentru întărirea armatei pe care o așteaptă nu peste prea mult timp misiunea decisivă a istoriei noastre pentru sute de ani. Asupra armatei, cu dragoste, cu spirit de jertfelnicie totală, să ne concentrăm toată grija și toate preocupările noastre.

Să amuțască toate preocupările parțiale, toate urile sectare și să începem repararea greșelilor și loviturilor de cari am avut parte ca neam.

Se apropie timpul marelui sentințe. Să nu fim osândiți de Dumnezeu și de generațiile viitoare.

Apostolii neamului

Iisus Hristos nu poate fi slujit ca orice stăpân lumesc: din obligație, mecanic, sec și fără convingere. El nu poate fi slujit nici prin intermediul idealurilor terestre: nu suntem ai Lui angrenându-ne deplin în slujba veacului, ci coborâm dela El spre veac, în veac, ca să ridicăm veacul peste veac, sub oblăduirea lui Dumnezeu. *El nu poate fi slujit decât în duh apostolesc, de totală dăruire, de fanatică credință, de arzătoare dragoste.* Cine l-a cunoscut pe Hristos, și vrea să devie ucenicul Lui, slujitorul propovedaniei Lui, econom al sfintelor Lui taine, se lapădă de toate, își deslipește inima de tot atașamentul omnesc și pământesc, iubind mai presus de toate pe Hristos, iubindu-l numai pe El, și prin El pe toți ceilalți. «Iată noi am lăsat toate și am urmat Ție», — aceasta este mărturia preoției în fața lui Hristos. Căci ar fi ceva ciudat, ceva de neînțeles, ca oamenii veacului să se rupă din bucuriile pământului, din comoditățile vieții, din legăturile de familie, din dorința de avere și câștig, să se supună unei discipline de fier și să-și dăruiască viața ca temelie de jertfă pentru împliniri revoluționare; ar fi ciudat ca mase enorme de luptători să nu-și cumpănească moartea pentru idealuri terestre — iar, în același timp, preoția să nu fie în stare a primi disciplina jertfei pentru Hristos, să nu freamă de duhul dăruirii totale în slujba lui Hristos, să nu cunoască fericirea de a-și pune viața, ca temelie de jertfă pentru împlinirea în duh creștin a veacului. Ar fi ciudat ca acei ce călăuzesc popoarele să fie ascultați și

slujiți cu fanatism, iar Iisus Hristos, Celce este mai presus de orice geniu politic, Celce este cu adevărat Călăuzitorul veacurilor, să nu lege sufletul preoției în flăcările de azur ale iubirii nestinse. Să ne răsedim dar credința, sincer, fără ascunzișuri, cu ascuțitul tulburător al întrebărilor: — Cât iubim noi pe Hristos? Îl iubim mai mult decât averea, familia, neamul, veacul și pe călăuzitorii lui? Îl iubim noi în așa măsură încât să fim gata a ne jertfi viața pentru El? Îl iubim noi cum îl iubeau apostolii, ucenicii, martirii și sfinții? Este El viața noastră, vrerea noastră, gândul nostru, trăirea noastră de fiecare zi, fanatismul credinței noastre? — Să ne gândim adânc asupra raportului sterp și vag pe care îl avem cu Hristos; să înșetăm după îmbrățișarea iubirii Lui; să ne lepădăm de toate și numai Lui să i urmăm...

Dar îmi veți zice: cum rămâne atunci cu misiunea națională a preotului? Dacă Hristos e atât de exclusiv, dacă numai Lui se cuvine să-i închinăm întreg fanatismul inimii, de sigur că toate celelalte preocupări cad pe planul al doilea, sau sunt de dreptul înlăturate. — Așa este într'un sens: preotul trăiește numai pentru Hristos. Dar a sluji exclusiv lui Hristos, nu este tot una cu a nu mai fi apostol al neamului: *slujirea lui Hristos* nu exclude misiunea națională a preotului, ci este ea însăși — adică slujirea lui Hristos — *slujirea a neamului*. Și e singura slujire reală, autentică, productivă pe care un preot o poate aduce neamului său. Viața în Hristos, țâșnită dintr-o iubire sinceră, vie și ne-

împărțită a inimii, este un centru de energie spirituală, care-și revarsă apele înnoirii peste întreaga viață a neamului: ea însănătoșește, purifică, înțărăște, desăvârșește sufletul neamului. Ea urcă neamul pe culmile trăirii mântuitoare: ea e mântuirea lui în veac și peste veac. De aceea întrucât slujim lui Hristos, și numai întru atât, suntem cu adevărat și slujitori ai neamului, slujitori ai izbăvirii lui veșnice. Noi nu slujim neamul cu orice preț, chiar cu prețul renunțării la Hristos. Noi slujim neamul în Hristos, pentru a-l ridica spre limita desăvârșirii martirice: a-l aduce jertfă pe altarul veșniciei. A jertfi pe Hristos, a lăsa pentru neam, e absurd, ca să nu folosesc alt termen: neamul nu se poate mântui fără Hristos; dar a înălța neamul până la acea trăire în Hristos încât să fie în stare a se jertfi pentru credința în El, e sublim: e treapta supremă de slujire a neamului, a destinului lui istoric, a împlinirii lui de peste veac. De aceea repet: preoția trebuie să aibă un singur crez, o singură iubire, un singur fanatism, — *neamul*. Pe acesta slujim, pe acesta iubim, pe acesta jertfim. Pe acesta slujim și iubim și jertfim în Hristos, numai întrucât trăiește în Hristos și Hristos e viu în inima ei.

Icoană veșnică a preoției este, în acest sens, Sf. Apostol Pavel. Culoarele ei de lumină se ncheagă din aceste cuvinte: «*Mie, a trăi este Hristos*». Și totuși, el a fost numit apostol al neamurilor. Și este cu adevărat. De ce? Desigur nu pentru că el ar fi luptat pentru idealurile politice ale popoarelor sau alte mentalități și idealuri terestre. Nu. El n'a fost, în acest înțeles, luptător al neamurilor: El a fost luptător a lui Hristos în sânul neamurilor. El n'a cunoscut decât pe Hristos; numai pe El l-a mărturisit; pentru El a suferit, pentru El s'a ostenit, pentru El a murit. El era viața lui, lumina lui, fanatismul și iubirea lui. Fiind exclusiv a lui Hristos, el a fost totuși — în cea mai dreaptă accepțiune a cuvântului — apostolul neamurilor: prin el neamurile au văzut Lumina și au pășit spre zările unei alte vieți, sub luminile de har ale Mântuirii. Luptând pentru Hristos, a luptat pentru mântuirea neamurilor în Hristos; suferind pentru Hristos, a suferit durerile nașterii neamurilor în Hristos; murind pentru Hristos, s'a jertfit ca neamurile să fie preamărite în Hristos. Apostol a lui Hristos —, apostol al neamurilor. Prin Hristos al neamurilor, nu prin neamuri al lui Hristos; prin Hristos al veacurilor, nu prin veacuri al lui Hristos. A coborât pe Hristos între neamuri, dar nu l-a redus la nivelul lor, ci le-a ridicat pe ele la Hristos; a coborât pe Hristos în veac, dar nu ca să l niveleze cu pământele lui aspirații, ci ca să transfigureze veacul în Hristos. *Așa vieții lui este Hristos, nu neamul. Truda lui este, ca așa vieții neamurilor să fie Hristos: în felul acesta a înțeles el slujirea neamurilor. Apostol al lui Hristos — apostol al nea-*

murilor; apostol al lui Hristos, apostol al veacurilor...

Icoana lui, de înălțată iubire și de totală dăruire, o așează sf. Ioan Hrisostom peste viemurirea vremurilor, ca chip de har și lumină al preoției lui Hristos: el este cu adevărat preot, cu adevărat econom al tainelor lui Dumnezeu, cu adevărat păstor. Păstor care conduce turma spre Hristos, nu păstor care se lasă condus de turmă; păstor care ridică veacul spre luminile izbăvirii, nu se lasă robit de sbuciumările lui; păstor care călăuzește neamul spre flăcările desăvârșirii, nu se pierde în pământeană lui frământare. Pe el să-l avem ca permanent simbol al preoției; pe urmele apostoliei lui să pășim, căci el a pășit pe urmele lui Hristos: urmele acestea duc neamul spre mântuire, ele ne cheamă în brațele iubirii lui Iisus. Pentru slujirea în acest fel a neamului ne-a ales și ne-a trimis Hristos în lume: «Mergând învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh». Și celce va crede se va mântui. Căci El — Hristos — este «lumină spre descoperire neamurilor»: în El și prin El se realizează destinul de peste veac al omenirii și deci al tuturor neamurilor. Pentru acest apostolat al neamului în Hristos îndreaptă Sfântul Sinod «un apel deosebit către preoțimea Bisericii»: «Numai descoperind fără încetare și impunând sufletelor Evanghelia Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, numai slujindu-i Lui fără compromisiuri, numai slujindu-se să facă pe Hristos Domn și stăpân al vieții neamului, aducem cu adevărat cel mai mare serviciu acestuia pentru prezent și viitor. Un neam care nu are cu adevărat pe Hristos Domn al său, e ca o corabie purtată de valurile tuturor greutăților și nenerocirilor, fie într-o parte, fie în alta», (3 Dec. 1940). Există o mai luminoasă, mai adâncă, mai vastă misiune națională a preoției, decât să facă pe Hristos Domn și stăpân al vieții neamului? Nu cred. Suntem ai neamului, întru cât suntem ai lui Hristos; slujim neamului, întru cât slujim lui Hristos; credem în mântuirea neamului, întru cât credem în Hristos; ne jertfim pentru neam, întru cât ne jertfim pentru Hristos; ne iubim neamul, întru cât iubim pe Hristos. Celce nu este apostol al lui Hristos, nu se poate numi nici apostol al neamului. Numai acela e cu adevărat apostol al neamului, care, în sânul acestui neam, este apostol al lui Hristos prin toată viața și mărturisirea lui. Vom înțe-

lege cel puțin acum sensul acestui apostolat? — Apostolatul lui Hristos — apostolatul neamului: înalt cât cerul, adânc cât adâncurile de lumină ale mântuirii, vast cât împărăția lui Dumnezeu pe pământ, în inima de aur a neamului...

Diacon Nicolae Mladin

Telegramă de aderență

I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae al Ardealului a adresat dlui general Ion Antonescu, conducătorul statului, următoarea telegramă:

Rog pe bunul Dumnezeu să ajute scumpei noastre țări să-și regăsească deplin liniștea și puterea, ca uniți cu toți sub oblăduirea Majestății Sale Regelui Mihai I și sub înțelepciunea, iubirea și vitejia Domniei Voastre, să pășim spre realizarea marilor noastre idealuri naționale.

Aceasta este misiunea neamului nostru astăzi și am nădejdea că toți, dela conducătorul statului până la ultimul vâstar românesc, vor face totul pentru unirea și înfrățirea în vederea lui.

Biserica ortodoxă a Ardealului și credincioșii ei cred în reînvierea conștiinței drepte a neamului și așteaptă cu încredere consolidarea temeiurilor de viață ale Statului Român.

NICOLAE
Mitropolitul Ardealului

Noul guvern

Dl general Ion Antonescu, conducătorul Statului, a constituit după restabilirea ordinii greu încercate în zilele de 21—23 Ianuarie, un nou guvern, format în marea lui majoritate din distinși și viteji generali.

Țara are nevoie de liniște și de pace între frați, după atâtea sguduiri și frământări. Ii trebuie timp liniștit să-și lege rănilor, să-și îndrăvească puterile, să-și regăsească echilibrul interior.

Avem speranță că noul guvern i le va da, dovedind nu numai energie, ci și înțelepciune, tact și viziune superioară a destinului național.

Dare-ar Dumnezeu Sfântul ca prin străduințele pline de iubire și de pricepere ale viteazului general Ion Antonescu să vedem sufletele românești contopite din nou în iubire frățască și duioasă, să punem capăt ciclului nenorocit, de nefastă monotonie, din ultimii zece ani. Căci ne așteaptă, ca neam, probleme mari nu peste mult timp. Numai în unire le vom putea face față.

Dintre membri nemilitari ai guvernului remarcăm pe dl Nichifor Crainic ca ministrul al Propagandei. Marele talent și arz-

toarea Dsale iubire de neam va face credem din propaganda românească cea mai principală pârgie de împăcare și de înălțare a sufletului românesc.

Iată membrii noului guvern:

Președintele Consiliului de miniștri și ministru al afacerilor externe: dl general de corp de armată Ion Antonescu, conducătorul statului;

Ministrul apărării naționale: dl general de corp de armată Iosif Iacobici;

Ministrul afacerilor interne: dl general de divizie Popescu I. Dumitru;

Ministrul educației naționale: dl general de divizie Radu Rosetti;

Ministru secretar de stat: dl profesor M. Antonescu;

Ministrul economiei naționale: dl general de brigadă Gh. Potopeanu;

Ministrul lucrărilor publice: dl general de divizie Grigore Georgescu;

Ministrul agriculturii și domeniilor: dl general de corp de armată Ion Sichițiu;

Ministrul propagandei naționale: dl profesor Nichifor Crainic;

Ministrul justiției: dl Gh. P. Docan, consilier la înalta curte de casație;

Ministrul coordonării și al statului major economic: dl lt.-col. Nicolae Dragomir;

Ministrul de finanțe: dl general de brigadă N. Stoienescu;

Ministrul muncii, sănătății și ocrotirilor sociale: dl profesor P. Tomescu, decanul facultății de medicină din București;

Subsecretar de stat la departamentul apărării naționale pentru înzestrarea și administrației armatei: dl general de divizie Gh. Dobre;

Subsecretar de stat la departamentul apărării naționale pentru armata de uscat: dl general de divizie C. Pantazi;

Subsecretar de stat la departamentul apărării naționale pentru aeronautică: dl comandor C. Jienescu;

Subsecretar de stat la departamentul economiei naționale pentru colonizări și populația evacuată: dl general Swidenek Eugen.

Noul guvern are scopul de-a asigura ordinea și de-a restabili mersul normal al administrației în țara care are nevoie de liniște și de muncă.

Nr. 490—1941

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante Lisa II, de clasa I-a, din protopopiatul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 zile, dela prima apariție a lui în Telegraful Român.

Cererile de binecuvântare de candidare și cererile de concurs, însoțite de actele de studii, vor fi înaintate în termen la Consiliul nostru arhiepiscopesc din Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești, a Consiliului arhiepiscopesc, dela 21 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 806.

Notificare oficială

Se aduce la cunoștință absolvenților Academiei teologice «Andreiane» din Sibiu și a licențiatilor în teologie din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu, că proxima sesiune a examenului de capacitate preoțească se va ține la 27 Februarie a. c. și în zilele următoare, în Sibiu.

Candidații la acest examen vor înainta Consiliului Arhiepiscopesc — Sibiu, până la 25 Februarie a. c. cerere însoțită de următoarele acte în original:

1. Actul de naștere și certificatul de botez.

2. Act de cetățenie.

3. Diploma de absolvire a Academiei, iar licențiatii, Diploma de licență.

4. Diploma de bacalaureat.

Licențiatii în teologie din Arhiepiscopia au să înainteze Certificatul de absolvire al cursului complementar liturgic din Sibiu ori dovadă că au stat într'un internat teologic în cursul studiilor.

Observăm că la acest examen se pot prezenta și absolvenți ai Academiei teologice din Cluj, cari sunt refugiați; aceștia își vor înainta cereri, însoțite de actele înșirate mai sus, prin Onor. Vicariat ortodox român din Alba-Iulia.

Sibiu, din ședința bisericească ținută la 28 Ianuarie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 13.051—939

(8) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al protopopiatului Sibiu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei Sibiu-Cetate, paroh al sfintei catedrale și va avea îndreptățire la gală la următoarele beneficii:

1. Salarul și diurnele legale dela stat.

2. Venitele uzitate în parohie.

3. Sesiune din reforma agrară 32 jugăre pentru paroh-protopop și locuință în casa parohială-protopopească.

Concurenții îndreptățiți, conform regulamentelor în vigoare, să și înainteze în termen cererile Consiliului arhiepiscopesc ortodox român Sibiu.

Sibiu, din ședința secțiilor unite ținută la 8 Februarie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

FOIȘOARA

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(24)

De protopopul Gh. Maior

Avertismentul lor însă m'a făcut să frământ îndelung în suflet cum să încep activitatea pastorală, ca să fie ceea ce am zis. Imi dam seama, că insuccesul ar fi însemnat o înfrângere morală, care m'ar fi durut prea mult și ar fi stat în sinistroasă antiteză cu eroismul, de care credeam că pot da dovadă, și conform căruia răspusesem la avertismente.

Mi-am zis: „Lumea încă nu este atât de rea, încât măcar unii și măcar câteodată să nu putem fi buni într'însa“, și „La gând bun și inimă bună și cel mai rău om dela o vreme trebuie să răspundă cu aceeași inimă“, că „Oamenii au ajuns răi prin răutatea cuiva“, și „Se poate să fie tot satul compus din oameni răi?“ Și desirând așa, am ajuns să fixez ca prim pas de program: studierea psihologică a satului și mai ales a parohienilor mei. (Satul avea multe neamuri și multe confesiuni).

Când am intrat în sat mi-am zis: „Vre-un an și jumătate volu încerca să

câștig numai simpatia oamenilor pentru biserică, cu gândul de a-i apropia de ea și de mine, de a-i convinge de bunăvoința mea față de ei, însă fără a le-o spune“. Acest interval îl credeam necesar pentru a studia satul psihologic, ca să știu apoi de unde și cum să încep. Nu mi-a trebuit atât. După o jumătate de an cunoașteam terenul și mă orientam sigur.

Și iată cum am ajuns la aceasta. Aveam la îndemână o arhivă bogată; începuse cu anul 1792. Risipită și încurcată fiind, îmi simțeam mâinile legate. După o muncă de vreo câteva săptămâni, mi-a reușit să o aranjez după ani și fiecare act după număr. Dar câte nu mi-a spus această muncă! Cătfind actele, am dat de numele și de multe daraveri ale înaintașilor mei. Mi-am fixat numele lor și numele celor cu cari au avut necazuri, ca și al celorce le-au stat în ajutor și unora și altora. Aveam deja un tablou al satului spiritual. Trebuia numai complectat! Am chemat la mine, ocazional pe bătrânii satului, sau am mers eu la ei, și pe departe am adus vorba de fiecare dintre preoții, de cari își aduceau aminte direct sau din spusele părinților lor. Am ispitit ce fapte bune le atribue și ce greșeli. Comparând datele din arhivă cu cele adunate dela bătrânii satului, am putut înțelege ce așteaptă ei dela preot, ce pot face și trebuie să fac și ce trebuie să evit. Am în-

trebat apoi de familiile celorce au ajutat pe preoții anteriori în lucrurile bune și de ale celorce s'au pus cruci străduințelor lor preoțești. Și care nu mi-a fost mirarea, când am aflat, că de 120 de ani tot membrii acelorași familii sunt hărăzitorii preoților, și că fac acest lucru din dorința lor de a domina; că sunt primii cari se apropie de preot și făfărnicesc prietenii, îi pândesc slăbiciunile și apoi trec în opoziție lovindu-i tocmai cu acele slăbiciuni, pe cari n'au avut prudența a le ascunde; că tuturor acestora le place anume, ca preotul să păsească agresiv față de ei, să-l provoace la ceartă și să-l aducă în situația de a-i scoate din strună, din biserică, din organizațiile bisericești ș. a. m. d. Pe vremea mea mai găsisem patru reprezentanți ai unor asemenea familii. Care mi-a fost concluzia? Vrei să fi ferit de neplăcerile înaintașilor tăi, nu te încărdui cu ei, tratează-i părințește, dar nicidecum privilegiat, și oridecâteori vei spune și vei face ceva, gândește-te la cei patru ce-ți pot răspunde și cum poți să convingi pe ceilalți — fără a o spune — că tu ai vedere superioară lor, și când enervați te vor provoca la ceartă sau te vor aștepta, ca pentru mizeriile ce ți le vor face să păsești agresiv, atunci să păsești mai creștinește și să te faci că nu i-ai înțeles.

Și iată așa am aflat cum trebuie să fie preotul din satul acela ca să poată clădi

biserica cea vie, și cum să procedeze la localizarea răului în inima celor patru, la cari se mai adaugase și un „venetic“, (și cari de fapt își încercaseră asaltul familiar și asupra mea, însă repede s'au convins, că sunt izolați și carantinați de sat). Deci nu toți oamenii erau răi. Deschisesem drum printre stânci prăpăstioase, grație unei proceduri psihologice.

După cum am aflat aceasta, și am mai aflat, că românii din parohia mea nu au fost făcut iobăgie, fiind colonizați acolo de familia princiară a Rákózy-estilor dintre oamenii lor de încredere, dintre „revoluționarii“ lor; și după ce am aflat că abia cu câteva decenii mai înainte aveau în ea încă 11 curți nemeșesti în veșnică dușmănie, cari împărțeau și satul; și ajutat apoi și de cunoștințele dobândite din prima spovedanie temeinică, — știam de ce tactică să mă folosesc și cu ce tact pastoral să pășesc la realizarea planurilor mele de progres românesc sub o stăpânire streină și urmărit de ochi streini.

Cred că acest lucru e bine să-l facă orice preot când intră într'o parohie. Aceasta înseamnă: a pleca dela realitățile date... spre împărăția lui Dumnezeu. Să procedeze psihologic și cu mult tact, iată cheia secretului pastorației și al misiunii chiar.

se gândește la acestea, îndată se îndepărtează dorințele și plăcerile. Minunată bucurie, lăuntrică și liniște se vor statornici în suflet, se va potoli desigur toată tulburarea slujirilor celor neînțelese, când se va arăta înaintea lor aspra și serioasa lor doamnă.

Ia aminte la tine, ca să înveți că sunt două puteri ale sufletului. Una este rațională și înțelegătoare și ea are din fire stăpânirea și puterea. Cealaltă este nerățională și în stare să producă patimile și dorințele cele oarbe, și deaceia ascultă și se supune puterii raționale. Ia aminte la tine prin urmare și nu lăsa niciodată mintea ta să fie prizoniera și slujitoarea patimilor. Să nu lași ca patimile și dorințele să se ridice împotriva puterii raționale a sufletului tău și ele să-ți răpească stăpânirea și conducerea. Adevărata concepție despre tine însuși te va călăuzi îndeajuns să primești și înțelegerea lui Dumnezeu. Prin urmare de iai aminte la tine însuși, nu ai nevoie să recunoști pe Creatorul tău prin mijlocirea altor făpturi. Plecând dela tine însuși ca dintr-o lume mică îți vei forma o concepție despre înțelepciunea cea mare a Creatorului tău. Dela sufletul tău cel netrupesc care-l ai, se cade să privești și pe Dumnezeu ca netrupesc, nemărginit de spațiu, pentru că și mintea ta din fire nu are petrecerea într-un loc. Intrucât sufletul este împreună legat cu trupul, este mărginit de spațiu. Se cade să crezi că Dumnezeu este nevăzut, pentru că nici sufletul tău nu poate fi cuprins cu ochii trupului. Sufletul nu are culoare, nici formă sau vreo calitate a trupului, ci se cunoaște numai din lucrare. Prin urmare, nu căuta să cuprinzi pe Dumnezeu cu ochii, ci să deștepți credința în mintea ta, pentru că să primești concepția cea înțelegătoare despre Dumnezeu. Admiră pe Creatorul Dumnezeu care a unit așa de minunat puterea sufletului cu a trupului, încât ajung până la cele mai mici părți ale trupului, formând din părți cu totul deosebite o unire armonioasă. Observă și țaria pe care o dă sufletul trupului, dar și împreuna participare la patimile trupului pe cari acesta le resfrânge și asupra sufletului. Până când trupul primește viața dela suflet, trupul pricinuește sufletului suferințe. Observă încă mulțimea cunoștințelor pe cari le are sufletul, fără să întunece cunoștințele cele nouă ce se adaugă la cele vechi. Amintirile și gândurile cele curate se păstrează netulburate ca și cum ar fi scrise cu un stil de cretă. Mai mult vezi că alunecând sufletul spre patimile trupului, își pierde frumusețea și demnitatea lui. Și iarăși când se curățește de urâciunea păcatului, tinde prin virtute la asemănarea cu Dumnezeu.

După cercețarea sufletului, ia aminte acum dacă voești și la forma trupului, pentru că să admiri locuința cea potrivită pentru sufletul rațional, pe care a creiat-o cu măiestrie Dumnezeu. Dintre toate viețuitoarele numai pe om l-a creiat Dumnezeu cu statură dreaptă, pentru ca să înveți din aceasta că viața ta se înrudește cu cele cerești. Până când animalele cele cu patru picioare caută spre pământ și pânțete, omului i s-a dat ochi potrivii și pregătiți să vadă cele de sus, pentru că să nu fie ținut de patimile pântecelui, ci să păstreze pasiunea și dispoziția spre urcarea la cele de sus. Ia aminte că a așezat capul la partea de sus a trupului și în acesta a așezat cele mai însemnate simțuri. Aici sunt: văzul, auzul, gustul, mirosul și toate simțurile sunt așezate în vecinătatea lui. Și deși sunt puțin incomodate pentru mica întindere a feții, totuși o simțire nu este împiedecată de loc de simțirea vecină. Și cum ochii au vederea sigură a celor mai înalte, pentru că să nu fie vreo piedecă înaintea lor a vreunui mădular al trupului au proeminența pleoapelor întrebuintată ca o învelitoare de apărare, ca să poată vedea drept și precis. Urechea nu este o deschidere deadreptul așezată în cap, ci prin mijlocul spiralei primește sonora vibrație a aerului. Prin această alcătuire a urechilor se arată înțelepciunea mare, pentru că sunetul fără împiedecare, este primit, și mai mult este ușurat prin rezonanța care se produce în

spirală urechii. În felul acesta nu poate vreo piedecă din afară să oprească primirea sunetului.

Observă și felul limbii, că este fină și delicată, potrivită să se mlădieze după toată trebuința cuvântului. De altă parte dinții sunt mădulare ale sufletului, dând puternic sprijin limbii, dar sunt în același timp și slujitorii hranei, căci cu ajutorul lor se taie hrana și se mistue. În felul acesta cercetând toate prin cuvenită preocupare și observație, cunoscând slujba plămânului în respirație, mădularele digestiunii, vinele sângelui — arterele, vei înțelege din toate nepătrunsa înțelepciunea a Creatorului tău și vei striga cu profetul David: „Atotștiința Ta mă covârșește“, (Ps. 139, 6), la aminte la tine, ca să iei aminte de Dumnezeu, Căruia se cuvine toată mărirea și puterea în vecii vecilor, Amin.

Trad. Diacon D. Popescu

INFORMAȚIUNI

Jubileu. In sesiunea generală ordinară din Mai 1941 Academia Română își va serba jubileul de 75 ani de existență.

Din noul guvern face parte, ca subsecretar de stat la Ministerul cultelor și al dir. al Școlii norm. de băieți „A. Șaguna“ din Sibiu, **Ioan Sandu**. Distinsa Dsale personalitate culturală, tactul și priceperea dovedite în atâtea misiuni importante cu cari a fost încredințat de Biserica noastră, judecata chibzuită și largă, echilibrul sufletească-l caracterizează, îl face cum nu se poate mai potrivit pentru o asemenea încredințare delicată.

A murit contele Ștefan Csáky, ministrul de externe al Ungariei. Născut în Sighișoara, la anul 1894, a luat parte la negocierea de pace dela Trianon, în calitate de secretar de legatie. A reprezentat apoi Ungaria în mai multe capitale europene, între care și la București.

„Biserica și Școala“, revista oficială a Episcopiei Aradului, anunță că împreună cu ziarul Știrea din Arad, au fost interzise a mai intra în Ungaria. Motivul opriștii nu se cunoaște. — Și foile ungurești din România pot să apară în toată libertatea?

„Uniunea ziaristilor români din Transilvania“, asociație de presă persoană juridică, în urma cedării Clujului, și-a stabilit sediul în Sibiu. Domnii membri sânt rugați să comunice adresele urgente, pe adresa: dlui secretar general **I. Gh. Severeanu**, Sibiu, strada Moara de scoarță Nr. 19. Ceice doresc lămuriri, vor atașa timbre pentru răspuns.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 2 Februarie 1941, va predica pînțele **Patriciu Curea**.

La Praznicul sfinților Trei Ierahi a predicat Păr. Diacon **Dr. Grigorie T. Marcu**.

Posta redacției

V. S. în G. Din nefericire, de astă dată aveți perfectă dreptate. Până la proba contrară, trebuie să admitem — cu DVoastră — că „Renașterea“ de la Alba-Iulia și-a cam pierdut cămașă, deși roșul ei în refugiu, ca și altă dată la Cluj, e tocmai acela de a cărui mișcare și de a zăpăci lumea. E fără doar și poate dureros că foala numită lipărește câte toate, numai să-și umplă paginile. Dar articolul impricinat are și un aspect hilarant. Și acela trebuie reținut îndeosebi, ca să mai descoperim frunțile și să nu luăm lucrurile așa grav. Prin urmare, ziarul „clerical“ „Slovenec“ din Liublana a scris ceea ce a scris despre consecințele posibile ale actualului războiu, în domeniul religios. Iar un alt ziar, l-a pus la punct cu anumite precizări de ordin alimentar. Foarte bine! Spele-și rufele cum se pricepe mai bine. Dar să vii tu, „Renașterea“, să faci atmosferă simpatice unei atitudini întemeiată pe considerațiuni pântecale — căta vreme tocmai din astfel de principii Eparhia la game cu trupul frânt în două — asta-i prea din samă afară. Gazeta care-i gagețu n'ajunge numai să fie scrisă. Ea trebuie să fie în clar barem cu aceste două porunci de căpetenie ale ziaristicii care se respectă: 1. să știi cum să scrii și 2. să știi ce să scrii. Altfel, cazi în categoria celor ce gândesc cu epiderma și scriu cu „picarelele“. Nouă ne place să credem că „Renașterea“ nu se imbulzește la o asemenea tova-

rație, și, prin urmare, așteptăm să ne-o dovedească barem de-acum încolo, gândindu-se mai insistent la frații dragi cari au rămas peste hotar și alinându-le durerea cu toată tragerea de inimă, în toată bunăvremea.

Pr. L. N. în R. Am primit. Vă mulțumim. Fragmentul semnalat e într-adevăr hiperdelicios. Il reproducem, ca să înveți și alții cum se poate compromite „la sigur“ scrisul bisericesc.

O foaie eparhială de-a noastră (durere!), lipărește în nr. 3 a. c. un prim-articol despre „Haina preoțească“. Incepe așa:

„Deși ne este dat să trăim în secolul vitezei, în care noțiunea de distanță are o valoare doar prin conținut, nu și prin semnificația ei în zilele noastre, totuși, pentru unii și azi, timp și loc, aproape și departe, cântăresc mult în al vieții caer.

Pentru aceștia nevoe este, a scrie, pentru ca prin scriere sufletul celui care glăsuiește prin scris, să se deschidă în tocmă ca un soare în răsărit de dimineață al unei primăveri.

Prin scris, trebuie să-ți destăinuiești și cea din urmă cută a sufletului tău, ca astfel comuniunea dintre tine și cititorul tău să fie o realitate viabilă. Să scrii cu suflet; din convingere; cu propriul tău sânge.

În scrisul tău, tu, să te regăsești pe tine.

„Iată de ce, azi, cu tine frate într-a Domnului slujire, cu tine voesc să stau de vorbă și așa de la suflet la suflet să-ți spun păsul meu și poate regăsi-re-ți afli și tu“.

Pun rămasag că v'ajă lămurit. Am citit semnătura și nu ne venea să credem ochilor: iscălește tocmai redactorul foil. Trebuie că-i o fraudă la mijloc, sau cel puțin o greșală inocentă. O fi abuzat cineva de numele său. Un redactor de foale bisericească nu poate potrivi asemenea enormități șterloctoe, vrednice de-o Antologie a scrisului... paleontologic.

Nr. 27/1941

(9) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a, Tâmpa, din protopopiatul Deva, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Grădina parohială în extensiune de 400 stânjinii pătrați.
3. Sesiune parohială, 14 jugăre ca dastrale, pământ arător și fânaț.
4. Venitele stolare uzitate în tract.
5. Câte una măsură porumb smicurat de 30 litri anual dela fiecare familie, sau echivalentul în bani.

Cererile de concurs și autorizația de candidare a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele prevăzute în regulamentele pentru parohii, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Deva în termenul fixat.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințare prealabilă din partea oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Deva, la 25 Ianuarie 1941.

Teofil Chiffa
protopop

Nr. 295—940 prot.

(2) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a, Sibiu-Iosefin, protopopiatul Sibiului, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială și grădină.
3. Sesiune parohială, 32 jug. arător și fânaț.
4. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele prevăzute în Regulament, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Sibiu.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințare prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român Sibiu, în înțelegere cu consiliul parohial.

Sibiu, la 8 Ianuarie 1941.

Emilian Cloran
protopop

(5) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Vecerd, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român, pe lângă următoarele retribuțiuni:

1. Întregirea salariului dela stat conform coalei B.
2. Sesiune parohială arător și fânaț în mărime de 13 jugăre pe hotarul comunei necomasat.
3. Câte una ferdelă grâu (20 l.) dela fiecare familie.
4. Stola satorită pentru întreg tractul de către adunarea protopopească.
5. În lipsă de casă parohială, parohia se va îngriji pentru parohul său de o locuință corespunzătoare.
6. Preotul va putea ținea pe pășunea comunală vite ca și oricare proprietar din comună.

Parohia Vecerd se află la 2 jum. km depărtare de gară și 600 m. depărtare de stațiunea autobusului.

Concurenții își vor înainta cererile de concurs însoțite de actele necesare în termenul de mai sus, precum și de incuviințarea de candidare a Prea Veneratului Consiliu Arhiepiscopesc, subsemnatului oficiu protopopesc și se vor prezenta, pe lângă incunoștințarea și aprobarea acestuia, în vreo Duminecă sau sârbătoare în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Agnita, la 31 Decembrie 1940.

Oficiul protopopesc ortodox român din Agnita în înțelegere cu consiliul parohial.

Emil Păcală
protopop

Nr. 64—9411

(6) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei Vărd, de clasa III-a, din protopopiatul Agnita, declarată vacantă de către Prea V. Consiliu Arhiepiscopesc cu ordinul Nr. 12.058/1940 Bis. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Rom.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Venitele stolare cele satorite în protopopiat.
3. Casă parohială cu dependențe economice.
4. Sesiune parohială în mărime de 6 jug. 1253 stj. p. arător și fânaț.
5. Drept în pășunatul Composesorului pentru 2 vite mari gratuit.
6. 5 stânjini lemne de foc dela comuna politică. Făcutul și adusul lor de către credincioșii din parohie.

Cererile de concurs, însoțite de actele prevăzute de Regulamentul pentru parohii, precum și incuviințarea de candidare exoperată dela I. P. Sf. Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Agnita, iar concurenții se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sârbătoare spre a cânta, cuvânta, celebra și a fi cunoscuți de popor.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita în înțelegere cu consiliul parohial, din ședința dela 17 Ianuarie 1941.

Agnita, la 18 Ianuarie 1941.

Emil Păcală
protopop

Publicațiune

Se publică spre cunoștință generală, că în ziua de 20 Februarie 1941, ora 11 a. m., în Biroul consiliului parohial al bisericei Sf. Nicolae din Brașov, situat în Piața Unirii 1, se vinde la licitație publică, cu oferte închise, în conformitate cu art. 88—110, întreg materialul lemnos ce va rezulta din exploatarea pădurii din Muntele Sf. Ilie, județul Prahova, proprietatea bisericeii.

Caetul de sarcini, precum și alte relațiuni se pot vedea și lua la biroul sus numit, în fiecare zi de lucru, între orele 10—12 a. m.

Consiliul parohial:
Dr. N. Stinghe

(4) 3—3